

התיאטרון העירוני באר־שבע

האולם הבא

מארחים את מר סלואן

מאת ג'ו אורטון
תרגום: תרצה אתר בימוי: איזון הלמר
תפאורה: חיה ברסלבי
תלבושות: הלן ואן מופס תאורה: בנציון מוניץ

משתתפים לפי סדר הופעתם:

קייט - ציפורה פלד
סלואן - יוסי יבלונקה
קמפ - ליאו יונג
אד - יוסי קאנץ
*
עוזרת לבמאי - אסתי קוסוביצקי
מנהל הצגה - אברהם קובני

בית בלונדון
מערכה ראשונה ערב
הפסקה
מערכה שניה בוקר, לאחר חמשה חדשים
הפסקה
מערכה שלישית דקות אחדות לאחר מכן

הצגה ראשונה 7.9.1976



Drawing of Joe Orton by Patrick Proctor

רישום של ג'ו אורטון ע"י פטריק פרוקטור

נולד בלסטר באחד לינואר 1933
נרצח בלונדון באוגוסט 1967

ג'ו אורטון

בנם של גנן ושל פועלה בבית חרושת, עזב את בית הספר התיכון בתום שנת הלימודים הראשונה, לאחר מספר עבודות שונות ומשונות שממרביתן פוטר בטענת "אי התאמה" זכה, בגיל 18, במילגה ללימוד בראדא (האקדמיה המלכותית לאמנות הבמה).

לאחר הכשרה של שנתיים, הופיע על הבמה פרק זמן קצר ביותר, כארבעה חודשים, ועזב את התיאטרון. את העשור הבא בחייו הקדיש לספרות, (על גניבת ספרים ישב חצי שנה בבית הסוהר). בראיון שנתן ב-1964 לבי.בי.סי., סיפר, שכתב ספרים לפני מחזהו הראשון, אך גילה שהצד הטוב שבהם היו קטעי הדו-שיח ובשלבם את יכולת הכתיבה שלו ואת אהבתו לתיאטרון כתב את מחזהו הראשון: "מארחים את מר סלואן".

המחזה זכה בפרס הביקורת האנגלית בשנת 1964 והוכתר בתואר המחזה טוב ביותר של השנה, בראש ובראשונה בזכות השנינות וכושר ההמצאה של מחברו. אלא שיש להניח שגם נימוק נוסף היה לנגד עיניהם של חבר השופטים שכן, בניגוד למחזותיהם של וסקר, פינטר, אוסבורן ואחרים, אין ג'ו אורטון נרתע מלהעלות גם את החריג ויוצא הדופן במסווה של מהתלה, אין הוא מותח ביקורת גלויה או מוסווית על גיבוריו ואין בו שום "להטי" דרשני או מהפכני.

בכך טמונים מקוריותו וגם עוקצו של המחזה. הצחוק מכסה על הכל, התמימות מציגה גם את המכוער והדמיוני ביותר באור אנושי, מתקבל כמעט על הדעת, מבלי לעמעם עם זאת את קויה העיקריים של תמונת עולם מוכר היטב לכולנו.

היא צללה *
היא צללה *
היא צללה *